

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. C.**, zast. Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou, se sídlem 17. listopadu 623, Pardubice, proti žalovanému: **ředitel Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje**, se sídlem Teplého 1526, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331, **se** v rozsahu výroku I. a III. **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Kasační stížnost proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331, **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku II. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2007, č. j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092, kterým byl žalobce dnem 1. 1. 2007 ustanoven na služební místo hasič - strojní služba, jmenován do služební hodnosti asistent a zařazen do 3. tarifní třídy. Současně byl žalobci přiznán zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve výši 500 Kč měsíčně a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 4000 Kč měsíčně.

Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK0701147, ředitel kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru poskytl žalobci osobní příplatek ve výši 300 Kč měsíčně a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru ve výši 4400 Kč měsíčně. Současně vyslovil, že ostatní složky platu se nemění.

Proti těmto rozhodnutím podal žalobce žalobu, v níž namítal, že nebyl zařazen do tarifní třídy podle nejnáročnější činnosti, kterou vykonával, a jeho zařazení je v rozporu s § 116 odst. 1, 2 a 4 zákona o služebním poměru, neboť měl být zařazen v 5. tarifní třídě - inspektor, minimálně však ve 4. tarifní třídě - vrchní asistent, a nikoliv pouze ve 3. tarifní třídě - asistent. Žalobce konstatoval, že v souladu se 4. tarifní třídou provádí nejsložitější hasební a záchranné práce při zásahu s využitím odborností získaných v odborných a specializačních kurzech s uplatněním samostatného rozhodování a odpovědnosti za určené úseky činnosti; podle 5. tarifní třídy vykonává řízení činnosti družstva, zpracovávání dokumentace o zásahu a činnosti družstva, provádění odborné přípravy a zajišťování trvalé akceschopnosti družstva.

Žalobce působí ve funkci hasič - strojník od roku 1990, jako hasič - lezec se specializací pro práce ve výškách a nad volnou hloubkou od roku 1996, ve funkci potápěč 3. stupně od roku 2002; dále absolvoval kurzy obsluha výškové techniky, jeřábnický a vazačský kurz, motorové a rozbrušovací pily, vůdce malých plavidel, kurz bezpečné jízdy, kurz posádek RZA, kurz osoba oprávněná k provádění periodických prohlídek prostředků osobního zajištění. Uvedl, že se jedná o specializační kurzy - 4. tarifní třída. Od roku 2005 působí žalobce jako vedoucí potápěčské skupiny; kde má uloženo zajišťovat výcvik, kvalifikační zkoušky, technické vybavení, vedení dokumentace potápěčské činnosti (5. tarifní třída) a kontroly potápěčské techniky. Pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 27/2006 ze dne 25. 7. 2006 byl jako opěrný bod pro práce pod vodní hladinou stanoven i Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje, opěrným bodem se přitom rozumí stanice, kde je dislokována technika pro provádění speciálních záchranných prací; žalobce z toho dovozoval nezbytnost svého zařazení minimálně do 4. tarifní třídy, neboť si lze těžko představit provádění složitějších hasebních prací než těch, které jsou určeny jako speciální záchranné práce.

Žalobce zdůraznil, že v souladu s pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru č. 19/2001 ze dne 18. 4. 2001 vykonává činnosti zařazené ve 4. i 5. tarifní třídě, když jako vedoucí potápěčské skupiny zpracovává záznamy o zásazích skupiny a vykonává činnosti ve výchově a vzdělávání. Poukázal na to, že mu popisem služební činnosti příslušníka ze dne 1. 1. 2007 byly stanoveny povinnosti v návaznosti na zařazení do 3. tarifní třídy (provádění složitých hasebních a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných ve specializačních kurzech), ale v popisu jeho funkční náplně ze dne 8. 12. 2003 bylo uvedeno provádění nejsložitějších hasebních a záchranných prací při zásahu se speciální odborností a s uplatněním samostatného rozhodování. Považoval tak za nelogické, aby po čtyřech letech praxe a po tom, co se stal vedoucím potápěčské skupiny, byla jeho činnost označována za plnění složitých prací; naopak každým dalším rokem a získáním dalších specializačních kurzů se vytváří předpoklady pro zařazení do vyšších tarifních tříd.

Dále žalobce namítal, že služební místo hasič - strojník zařazené systemizací služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, z níž žalovaný vycházel, do 3. tarifní třídy neodpovídá reálnému výkonu hasičské činnosti žalobce, ani podmínkám výkonu tak, jak byly stanoveny v právních předpisech a interních aktech upravujících tuto činnost. Připomněl, že jako vedoucí potápěčské skupiny je odpovědný za celou skupinu a v případě samostatného zásahu skupiny je velitelem zásahu; není tudíž pravda, že neuplatňuje samostatné rozhodování spojené s odpovědností za celý úsek činnosti. Napadené rozhodnutí, resp. zmíněná systemizace je podle žalobce v rozporu se zákonem o služebním poměru, neboť nedopadají v případě žalobce

na nejnáročnější činnosti, jejichž výkon se na daném místě vyžaduje, a v systemizaci nebylo počítáno s existencí míst potápěčů Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje jakožto opěrného bodu.

Podle žalobce porušil žalovaný povinnost aplikovat platný a účinný zákon a vykládat jeho ustanovení ve vzájemné souvislosti. Žalobce podotkl, že v případě jeho odvolání byl potlačen devolutivní účinek, neboť o odvolání rozhodl týž orgán, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, byť formálně obě rozhodnutí vydaly odlišné osoby.

Žalobce nesouhlasil ani s výší přiznaných příplatků. Konstatoval, že jako vedoucí potápěčské skupiny má nárok na příplatek za vedení, neboť skutečně vykonává řídicí činnost ostatních potápěčů a koordinuje jejich směny. Příplatek podle § 120 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru měl být žalobci přiznán při horní hranici, neboť mu nejsou známa žádná omezení, která by jeho výši snižovala. Žalovaný neuvedl, jakými úvahami byl veden při stanovení výše příplatků, a napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Odkaz na rozsah rozpočtových prostředků vybočuje z mezí správního uvážení, které nelze ohraničit přísunem finančních prostředků. K osobnímu příplatku žalobce poznamenal, že mu byl přiznán v minimální a zcela neodůvodněné výši, ačkoliv s ohledem na jeho služební a průběžná hodnocení by mu měl být přiznán mnohem vyšší; odůvodnění opět spočívalo v odkazu na rozpočtové prostředky a na skutečnost, že k 31. 12. 2006 pobíral osobní příplatek za příkladné plnění služebních povinností. Vzhledem k tomu, že jiná služební hodnocení neexistují, neviděl žalobce důvod pro tak nízký osobní příplatek. Žalovaný rovněž nevezl v potaz, že žalobce od roku 2002 souběžně vykonával funkce hasič - strojník, hasič - lezec a hasič - potápěč.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 25. 6. 2007 žalobce doplnil, že navrhuje zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007, č. j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007. V případě obou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně navrhl pouze jejich zrušení v souladu s § 78 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č. j. 52 Ca 19/2007 - 122, zrušil rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 8/2008 - 310, předmětný rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331, ve výroku I. zrušil výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007, jímž žalovaný rozhodl o zvláštním příplatku ve smyslu § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbývajících částech krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007 zamítl. Ve výroku II. krajský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK0701147. Výrokem III. uložil krajský soud žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 7712 Kč.

V odůvodnění soud konstatoval, že právní a organizační postavení žalobce v bezpečnostním sboru bylo determinováno rozhodnutím o jeho ustanovení na služební místo

a o jmenování do služební hodnosti, dále pak popisem jeho služební činnosti. Žalobce byl ustanoven na služební místo hasič - strojní služba, které je podle systemizace služebních míst spojeno se služební hodností asistent, již odpovídá i charakteristika služebního místa (provádění složitých hasičských a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných v kurzech). V souladu s § 7 odst. 1 zákona o služebním poměru je pro tuto hodnost stanovena 3. tarifní třída. Soud poznamenal, že nebyl-li žalobce spokojen se základním tarifem, měl se ucházet o jiné služební místo, neboť příslušník ustanovený na služební místo, které je podle systemizace spojeno s hodností asistent, nemůže být zařazen do jiné než třetí tarifní třídy. Soud konstatoval, že pokud žalovaný ukládá žalobci úkoly nerespektující popis jeho služební činnosti a nad rámec služebních povinností stanovených zákonem, jedná nezákonně a je na místě, aby žalobce postupoval ve smyslu § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru, eventuálně využil jiných právních prostředků k ochraně svých práv. Nelze však požadovat, aby soud v odůvodnění kasačního rozhodnutí zavázal žalovaného k porušení zákona, tj. aby příslušníka ustanoveného na služební místo hasič - strojní služba spojené se služební hodností asistent zařadil do 4. či 5. tarifní třídy, když zákon výslovně určuje, že hodnost asistent je spojena se 3. tarifní třídou.

Soud s odkazem na § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru zdůraznil, že tarifní třída je vždy stanovena pro konkrétní služební hodnost a služební místo. Žalobce po soudu de facto požadoval, aby soud žalovaného zavázal vytvořit služební místo „hasič - potápěč“ spojené s hodností „minimálně“ vrchní asistent a „minimálně“ s 4. tarifní třídou. To však soud učinit nemohl, neboť systemizace je plně v kompetenci bezpečnostního sboru a je determinována jeho potřebami, jakož i objemem prostředků stanovených státním rozpočtem. Krajský soud shledal, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem o služebním poměru, neboť hodnost asistent odpovídá charakteristice služební činnosti hasiče - strojní služba a zákonu odpovídá i zařazení žalobce do 3. tarifní třídy.

K námitce potlačení devolutivního účinku odvolání soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49, a další, a uvedl, že pokyn generálního ředitele Hasičského záchranného sboru č. 22/2006 ze dne 22. 12. 2006 obsahuje delegaci rozhodovacích pravomocí ve věcech služebního poměru mimo jiné na ředitele kanceláře krajského ředitele. K rozhodnutí o odvolání je příslušný krajský ředitel, neboť je jeho nejbližším nadřízeným. Krajský soud neshledal žádnou zákonnou překážku v tom, aby na tyto služební funkcionáře bylo nahlíženo jako na vedoucí organizačních částí Hasičského záchranného sboru v souladu se smyslem a účelem ustanovení § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru. Soud uzavřel, že napadená rozhodnutí byla vydána orgány k tomu pravomocnými a věcně příslušnými.

Krajský soud dále uvedl, že zákon o služebním poměru blíže nevymezuje vedoucí příslušníky a ponechává prostor služebním předpisům; hasič - strojní služba mezi vedoucí služební funkcionáře a vedoucí zaměstnance Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje řazen není a nenasvědčuje tomu ani popis jeho služební činnosti. Krajský soud naopak shledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí o zvláštním příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru, protože rozhodnutí v této části nebylo řádně odůvodněno; z odůvodnění rozhodnutí nebylo patrné, na základě jakých podkladů žalovaný rozhodl a jakými úvahami se při hodnocení těchto podkladů řídil. Soud proto výrok rozhodnutí žalovaného o zvláštním příplatku pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu žalovanému k dalšímu řízení.

Soud doplnil, že v určitých případech je možno o částech rozhodnutí rozhodnout odlišně; základním předpokladem pro tento postup je skutečnost, že se jedná o dvě či více rozhodnutí z hlediska materiálního. V takovém případě musí být proveden test jejich oddělitelnosti a posouzeno, zda oddělením části rozhodnutí (např. jednoho materiálního rozhodnutí) se nestane

rozhodnutí jako celek (rozhodnutí ve formálním smyslu) nebo zbylá část tohoto rozhodnutí nezákonnou nebo nelogickou. Krajský soud k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 2 As 45/2008 - 60, a rozsudek téhož soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 8 Afs 75/2006 - 96. Soud konstatoval, že žalované rozhodnutí, byť se jedná o jedno rozhodnutí z hlediska formálního, se evidentně skládá z několika rozhodnutí z hlediska materiálního (rozhodnutí o ustanovení na služební místo a jmenování do služební hodnosti, rozhodnutí o základním tarifu, rozhodnutí o jednotlivých příplatcích, apod.). Rozhodnutí o jednotlivých příplatcích jsou navíc od sebe zjevně oddělitelná (žalovaný o nich může rozhodnout samostatně, jak učinil v případě osobního a zvláštního příplatku), tudíž soudu nic nebránilo, aby zrušil výrok rozhodnutí žalovaného o zvláštním příplatku (§ 120 odst. 2 zákona o služebním poměru) pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a ve zbyvajících částech žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Soud se dále zabýval rozhodnutím ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK0701147, o přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru ve výši 4 400 Kč měsíčně a osobního příplatku podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 300 Kč měsíčně. Shledal, že žalobce proti tomuto rozhodnutí, jež není rozhodnutím ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s., nepodal odvolání, tedy nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Soud proto žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl jako nepřijatelnou podle § 68 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítal, že měl být zařazen v 5. tarifní třídě, minimálně však ve 4. tarifní třídě, neboť pro služební místo příslušníka se tarifní třída určuje podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě požaduje. Soud zcela pominul, že stěžovatel vykonává potápěčskou činnost podle pokynu č. 19/2001, kterým se vydávají pravidla pro činnost potápěčských skupin, a plní úkoly spojené se 4. a 5. tarifní třídou. Podle tohoto pokynu vykonával stěžovatel funkci vedoucího potápěčské skupiny, byl odpovědný za celou skupinu, v případě samostatného potápěčského zásahu byl velitelem zásahu, uplatňoval samostatné rozhodování spojené s odpovědností za celý úsek činnosti a v neposlední řadě zpracovával záznamy o zásazích skupiny. Rovněž vykonával činnosti ve výchově a vzdělávání, které spočívaly ve výkonu výchovně vzdělávací činnosti zaměřené na odbornou přípravu a praktický výcvik ve speciálně zaměřených technických kurzech k získání návyků a dovedností pro výkon služby se získáním zákonného oprávnění.

Stěžovatel dále namítal, že zmíněná systemizace byla v rozporu se zákonem o služebním poměru, neboť v případě stěžovatele nedopadala na nejnáročnější činnosti, jejichž výkon se na daném služebním místě vyžaduje. Poznamenal, že v systemizaci vůbec nebylo počítáno s existencí míst potápěčů, která ovšem byla v Pardubickém kraji jako opěrném bodě Hasičského záchranného sboru zřízena. Stěžovatel konstatoval, že nežádal krajský soud, aby žalovaného zavázal k vytvoření nového služebního místa hasič - potápěč, pouze očekával, že soud nebude podle článku 95 Ústavy České republiky aplikovat systemizaci, neboť vedle zákona o služebním poměru nemůže obstát, a zruší napadené rozhodnutí pro rozpor se zákonem.

Podle názoru stěžovatele mu nemůže být u příplatku za vedení přičítána k tíži skutečnost, že pokyn žalovaného ze dne 18. 12. 2006, kterým se vydává organizační řád Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, nekorespondoval se skutečným výkonem práce stěžovatele. Stěžovatel nikdy netvrdil, že hasič - strojní služba je zařazen mezi vedoucí služební funkcionáře či vedoucí zaměstnance; svůj nárok odvozoval od výkonu činnosti vedoucího potápěče a měl mu být přiznán nárok na příplatek za vedení. Stěžovatel se ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu o zvláštním příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním

oměru a podotkl, že také rozhodnutí správního orgánu o přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně tak stěžovatel nesouhlasil s výší osobního příplatku; s ohledem na jeho služební a průběžná hodnocení by mu měl náležet mnohem vyšší služební příplatek.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předeslal, že napadený rozsudek považuje za správný a stěžovatel byl za výkon své činnosti ohodnocen služebním příjmem, jenž odpovídá právní úpravě obsažené v zákonu o služebním poměru. Stěžovateli byl přiznán základní tarif v tarifní třídě podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se vyžaduje na služebním místě, na kterém je stěžovatel ustanoven; potápěčská činnost, kterou stěžovatel vykonává navíc, bez návaznosti na toto služební místo, je ohodnocena dalšími složkami služebního příjmu.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že systemizace služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje byla vytvořena v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra č. 247/2001 Sb., která je závazná; vytvoření jiné vnitřní organizace jednotky (např. vytvoření služebního místa „hasič - potápěč“) proto není možné. Žalovaný zdůraznil, že potápěčská činnost je činností spíše okrajovou, což vyplývalo z přehledu o činnosti potápěčské skupiny, tato činnost proto není vázána k systemizovaným služebním místům; potápěčem může být příslušník ustanovený na kterémkoli služebním místě, který o tuto práci projeví zájem a splní stanovené předpoklady. Na výkon potápěčské činnosti nemá vliv ani případné převedení na jiné služební místo. Ohodnocení příslušníků za výkon potápěčské činnosti bylo řešeno zvláštními příplatky, kázeňskými odměnami, odměnami podle § 123 zákona o služebním poměru a osobními příplatky; potápěči III. stupně a instruktoři potápění byli ohodnoceni nejvyšším zvláštním příplatkem. Žalovaný připustil, že činnost stěžovatele jako vedoucího potápěčské skupiny je rozsáhlejší převážně o administrativní činnost (vedení evidence činnosti potápěčské skupiny, plánování odborné přípravy). Žalovaný upozornil na to, že stěžovatel nikdy nebyl velitelem zásahu, neboť v praxi žádné samostatné zásahy potápěčské skupiny realizovány nebyly; ve skutečnosti byl velitelem zásahu například při vyhledávání pohřešované osoby příslušník Policie České republiky, při vyzvedávání potopených předmětů z vody jiný hasič. Stěžovatel na místě zásahu organizoval a řídil pouze členy potápěčské skupiny, nebyl však povoláván ke všem zásahům potápěčské skupiny; kompetence řídit a organizovat potápěčskou skupinu u zásahu náležela vždy nejzkušenějšímu z přítomných potápěčů. Stěžovatel tedy nebyl vedoucím příslušníkem a jeho požadavek na přiznání příplatku za vedení nebyl opodstatněný.

Žalovaný uvedl, že stěžovatel nemá právní nárok na poskytnutí zvláštních příplatků ve výši odpovídající horním hranicím stanovených rozpětí; u obou zvláštních příplatků byly přiznány částky nižší, než jsou horní hranice stanovených rozpětí, neboť stěžovatel vykonával pouze část své služební činnosti za podmínek uvedených v § 120 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru. Podmínky pro přiznání obou zvláštních příplatků byly k 1. 1. 2007 stanoveny pro všechny příslušníky jednotně; přiznáním jiné výše zvláštních příplatků stěžovateli by došlo k porušení zásady rovnosti v odměňování. Žalovaný pro úplnost připomněl, že o zvláštním příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK0701147, a pro jeho soudní přezkum nebyly splněny podmínky, protože stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky. Konstatoval, že zcela jistě existuje celá řada příslušníků, kteří jsou přesvědčeni, že by si zasloužili osobní příplatek mnohem vyšší, než jim byl přiznán; z tohoto subjektivního přesvědčení při přiznávání osobních příplatků vycházet nelze. Stěžovateli byl osobní příplatek přiznán ve stejné výši, v níž ho pobíral ke dni 31. 12. 2006.

Odvolával-li se stěžovatel v kasační stížnosti na služební a průběžná hodnocení, upozornil žalovaný na to, že za účinnosti zákona o služebním poměru činnost stěžovatele nebyla služebním hodnocením posuzována. Pro vydání rozhodnutí o osobním příplatku v jiné výši tak příslušný služební funkcionář neměl zákonný podklad.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené soudní rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

V projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že řízení vedené u krajského soudu bylo zatíženo vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku, pokud jde o jeho výrok I. Tímto výrokem rozsudku krajský soud zrušil výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007, jímž žalovaný rozhodl o zvláštním příplatku ve smyslu § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení; ve zbývajících částech krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007 zamítl.

Podle § 78 odst. 1 s. ř. s., je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.

Soudní řád správní v citovaném ustanovení stanovuje obecné pravidlo, že soud v případě důvodnosti žaloby zrušuje celé žalobou napadené správní rozhodnutí. Přísné trvání na uplatňování tohoto pravidla by se mohlo v některých situacích jevit neekonomickým, nebo dokonce nelogickým, proto Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vymezil určité podmínky, při jejichž splnění lze zrušit pouze část správního rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozsudku poukázal krajský soud na dvě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z nichž dovozoval možnost zrušení pouze části rozhodnutí žalovaného.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, nedomáhá-li se žalobce přezkumu celého správního rozhodnutí, lze soudně přezkoumat a zrušit i jen jediný výrok napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze za situace, že jde o výrok samostatný, který je oddělitelný a je způsobilý samostatného přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 - 60, www.nssoud.cz).

Taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje toliko jediný výrok, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092. Tento výrok již nelze jakkoliv dělit a v případě, že soud shledá žalobu byť jen z části důvodnou, je povinen zrušit celé rozhodnutí.

Podobně se vyslovil Nejvyšší správní soud také v krajském soudem zmiňovaném rozsudku ze dne 26. 9. 2007, č. j. 8 Afs 75/2006 - 96, www.nssoud.cz, podle kterého, *je-li jedním výrokem ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků stanovena jedna daňová povinnost,*

jakékoliv v souvislosti s více účetními operacemi, nelze se úspěšně domáhat částečného zrušení takového rozhodnutí. Směřuje-li žaloba důvodně byť i jen proti části takového rozhodnutí, soud je zruší celé.

Zrušil-li tedy krajský soud pouze část rozhodnutí žalovaného, zatížil řízení zásadní vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud nadto zrušil rozhodnutí žalovaného ve výroku, jímž „žalovaný rozhodl o zvláštním příplatku ve smyslu § 120 odst. 2 služebního zákona“, aniž by napadené rozhodnutí žalovaného takový výrok obsahovalo.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku krajského soudu byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto napadený rozsudek v rozsahu tohoto výroku a navazujícího výroku o nákladech řízení (výrok III.) zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Jednalo se o natolik zásadní vadu, že k ní Nejvyšší správní soud musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Popsaná vada však nemá žádný vliv na přezkoumatelnost výroku II. rozsudku krajského soudu, který je na vadném výroku I. zcela nezávislý. Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval zákonností výroku napadeného rozsudku o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ze dne 1. 3. 2007, č. ŘK0701147.

Podle § 5 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.

Podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník může podat odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře do 15 dnů ode dne jeho doručení. Účastník podává odvolání u služebního funkcionáře, který rozhodnutí vydal.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že zákon o služebním poměru připouští odvolání jako řádný opravný prostředek proti rozhodnutím ve věcech služebního poměru. Stěžovatel tudíž mohl napadnout uvedené rozhodnutí ze dne 1. 3. 2007 odvoláním, což však neučinil, ačkoliv byl o možnosti podat odvolání řádně poučen.

Podle § 68 písm. a) s. ř. s. žaloba je nepřijatelná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud žalobu směřující proti rozhodnutí ze dne 1. 3. 2007 odmítl. Na újmu zákonnosti výroku II. rozsudku o odmítnutí žaloby nemůže být ani skutečnost, že se stěžovatel domáhal zrušení uvedeného rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s., podle kterého, *zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.*

Krajský soud správně dovedl, že rozhodnutí správního orgánu nižšího (v daném případě prvního) stupně lze současně s rozhodnutím odvolacího správního orgánu zrušit pouze tehdy, pokud se jedná o rozhodnutí, jež bylo odvolacím správním orgánem v odvolacím řízení přezkoumáváno. Jinými slovy, soud není nadán kompetencí zrušit jakékoliv rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jehož vydání časově předchází vydání přezkoumávaného rozhodnutí o odvolání, ale pouze takové rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu odvolacího správního orgánu.

Krajský soud proto posoudil žalobu podle jejího obsahu a shledal, že stěžovatel kromě rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007 žalobou napadl též rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ze dne 1. 3. 2007. Za dané procesní situace krajský soud v souladu se zákonem samostatnými výroky rozhodl o žalobě směřující proti každému z uvedených rozhodnutí.

Nezákonnost napadeného rozsudku, pokud jde o výrok II. o odmítnutí žaloby, nezpůsobuje podle názoru Nejvyššího správního soudu ani skutečnost, že v záhlaví rozsudku není jako žalovaný označen služební funkcionář, který rozhodnutí ze dne 1. 3. 2007 vydal. Žádný z účastníků řízení, ani tento služební funkcionář, nebyl postupem krajského soudu ústícím ve výrok o odmítnutí žaloby zkrácen na svých právech, proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek v rozsahu výroku II. není nezákonný. Kasační stížnost proti tomuto výroku směřující Nejvyšší správní soud zamítl.

Z důvodu procesní ekonomie a zájmu na plynulosti a rychlosti soudního řízení, jež bylo zahájeno podáním žaloby dne 5. 6. 2007, Nejvyšší správní soud dále přezkoumal závěry krajského soudu týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2007. Soud totiž zjistil, že výše popsaná vada, pro kterou bylo nezbytné napadený rozsudek v rozsahu výroku I. a navazujícího výroku III. zrušit, nebrání posouzení důvodnosti jednotlivých námitek stěžovatele uplatněných v kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092, ředitel kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ustanovil stěžovatele na služební místo a jmenoval jej do služební hodnosti asistent (hasič - strojní služba/přímý výkon služby) se základní náplní služební činnosti 1.4. - 03.01. podle katalogu činností - přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb. V souladu s Pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15/2006 byl stěžovatel na základě vykonávané činnosti zařazen do I. skupiny zvláštního příplatku. Stěžovateli byla stanovena 3. tarifní třída a 8. tarifní stupeň při započtení praxe v rozsahu 21 roků a 46 dnů. Stěžovateli byl přiznán základní tarif (§ 114 zákona o služebním poměru) 22 920 Kč, příplatek za vedení (§ 118 zákona) 0 Kč, osobní příplatek (§ 122 zákona) 0 Kč, zvláštní příplatek (§ 120 odst. 1 zákona) 0 Kč, zvláštní příplatek (§ 120 odst. 2 zákona) 500 Kč a zvláštní příplatek (§ 120 odst. 3 zákona) 4000 Kč. Služební příjem celkem měsíčně činí 27 420 Kč.

V Popisu služební činnosti příslušníka (stěžovatele) ze dne 1. 1. 2007 je uvedena služební hodnost asistent - hasič - strojní služba, tarifní třída 03.01, katalog č. 1.4. Služební činnost stěžovatele byla charakterizována jako provádění složitých hasebních a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných ve specializačních kurzech. Stěžovatel je přímo podřízen veliteli čety a velitelům družstev, na rozkaz velitele čety (jakékoliv směny) je povinen dostavit se na pracoviště za účelem doplnění směny na výjezd a případné nedostatky při převzetí techniky je povinen hlásit hlavnímu strojníkovi. K povinnostem stěžovatele dále mimo jiné patří účast na výcviku nebo školení i v mimo pracovní dobu, je-li zařazen do potápěčské nebo lezecké skupiny, a plnění dalších úkolů podle zvláštních předpisů a nařízení.

Proti výše uvedenému rozhodnutí ze dne 1. 1. 2007 podal stěžovatel odvolání, ve kterém namítal, že tarifní třída se stanoví podle nejnáročnější vykonávané činnosti (§ 116 odst. 1 zákona o služebním poměru). Stěžovatel od roku 2002 slouží ve funkci potápěč III. stupně a od roku 2005 jako vedoucí potápěčské skupiny Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 13. 4. 2007 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že vycházel z § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru a ze systemizace služebních míst, podle které byla služební místa „hasič - strojník“ zařazena do 3. tarifní třídy specifikované v nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů. Konstatoval, že do třetí tarifní třídy se zařadí příslušník, který po absolvování kurzu odborné způsobilosti pro zastávanou funkci (vstupní příprava příslušníků, kurz strojníků, apod.) absolvoval další specializační kurzy potřebné pro výkon zastávané funkce s ohledem na zařazení v konkrétní jednotce (motorové řetězové pily, specializace pro práce ve výšce a nad volnou hloubkou, nebezpečné látky, apod.). Pro třetí tarifní třídu je specifické, že příslušník neuplatňuje samostatné rozhodování spojené s odpovědností za celý určený úsek činnosti (např. úsek strojní služby). Z platných právních předpisů, interních aktů řízení a popisu služební činnosti stěžovatele vyplývá, že příslušník zařazený na služební místo „hasič - strojník“ se řídí pokyny velitele družstva, resp. velitele zásahu, není tedy splněna podmínka uplatňování samostatného rozhodování. Z popisu služební činnosti stěžovatele vyplývá, že při zjištění nedostatků při přebírání techniky je povinen tyto nedostatky hlásit hlavnímu strojníkovi; z toho je zřejmé, že stěžovatel neodpovídá za celý úsek strojní služby. Žalovaný doplnil, že na zařazení do tarifní třídy nemá vliv počet absolvovaných specializačních kurzů, resp. kurzů odborné způsobilosti. Činnosti, jež stěžovatel vykonává jako potápěč III. stupně a vedoucí potápěčské skupiny, nejsou vázány ke služebnímu místu „hasič - strojník“, ale k osobě stěžovatele, a nemohou mít vliv na jeho zařazení do tarifní třídy podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru. Výkon těchto činností, při nichž je stěžovatel vystaven vyššímu riziku, je zohledněn zvláštním příplatkem podle § 120 odst. 3 zákona. Dlouholetou praxí stěžovatele zohledňuje přiznaný tarifní stupeň podle § 117 zákona. Žalovaný dále uvedl, že funkce vedoucích příslušníků jsou stanoveny systemizací služebních míst, příslušníci ustanovení na těchto služebních místech komplexně řídí činnost svých podřízených nebo činnost na určitém úseku. Služební místo, na které byl stěžovatel ustanoven, není místem vedoucího příslušníka. Při stanovení zvláštních příplatků postupoval služební funkcionář v souladu s § 120 zákona o služebním poměru a pokynem generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky č. 15 ze dne 18. 12. 2006, kterým se stanoví zařazení služebních činností do I. a II. skupiny a výše zvláštního příplatku pro služební místa v Hasičském záchranném sboru České republiky. Zvláštní příplatek podle § 120 odst. 1 zákona nelze stěžovateli přiznat, protože nevykonává práci, jež by odpovídala charakteristikám definovaným v nařízení vlády č. 567/2006 Sb. Přiznané částky zvláštních příplatků podle § 120 odst. 2 a 3 zákona spadají do rozpětí stanoveného uvedenými předpisy. Stěžovatel přitom nemá nárok na poskytnutí příplatku ve výši odpovídající horní hranici rozpětí. O stanovení konkrétních výší zvláštních příplatků rozhodl služební funkcionář v rámci své pravomoci a s ohledem na výši rozpočtových prostředků. V souvislosti s navýšením rozpočtových prostředků byl stěžovateli rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007 navýšen zvláštní příplatek a nad rámec nárokových složek služebního příjmu byl stěžovateli přiznan osobní příplatek, který pobíral ke dni 31. 12. 2006.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud důvodnost jednotlivých námitek uplatněných v kasační stížnosti. Nejprve se soud zabýval námitkou, že stěžovatel měl být zařazen v 5. tarifní třídě, minimálně však ve 4. tarifní třídě, neboť tarifní třída se pro služební místo příslušníka určuje podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě požaduje.

Podle § 116 odst. 1 věty první zákona o služebním poměru *pro služební místo příslušníka se stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje.*

Podle § 116 odst. 2 téhož zákona, *není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.*

Charakteristika 3. tarifní třídy uvedená v příloze č. 1 zákona o služebním poměru pro služební hodnost „asistent“ zahrnuje odborné činnosti, kde jsou předmětem komplexní systémy s vnitřním členěním na ucelené subsystemy s úzkými vazbami na další systémy a s dalším vnitřním členěním. Vedení jednoduchých agend s jednotlivými prvky systému, malým rozsahem působnosti a omezenými vazbami na další agendy, vedení soustavy podkladové dokumentace spojené s vyhledáváním (bez analýzy), dokumentováním, šetřením, prošetřováním.

Naproti tomu 4. tarifní třída pro služební hodnost „vrchní asistent“ je v příloze k zákonu o služebním poměru vyznačována zajišťováním širokého souboru činností s rámcově stanovenými vstupy, způsobem vykonávání a vymezenými výstupy, které jsou organickou součástí širších procesů, kde jsou předmětem činnosti samostatné komplexní systémy složené ze samostatných sourodých systémů. Zajišťování uceleného souhrnu služebních úkolů ve věcně stejně zaměřené části úseku činnosti bezpečnostního sboru s vymezenou územní působností nižšího stupně.

Podle Katalogu činností ve výkonu služby v Celní správě České republiky, Vězeňské službě České republiky, Policii České republiky a Hasičském záchranném sboru České republiky, který je přílohou nařízení vlády č. 104/2005 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2008, třetí tarifní třídě - asistent odpovídá „*provádění složitých basebních a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných ve specializačních kurzech*“. Čtvrté tarifní třídě - vrchní asistent pak odpovídá „*provádění nejsložitějších basebních a záchranných prací při zásahu s využitím odborností získaných v odborných a specializačních kurzech s uplatněním samostatného rozhodování a odpovědnosti za určené úseky činnosti*“, „*výkon odborných činností speciálních služeb působících v jednotkách požární ochrany s přímou odpovědností velitelů jednotky požární ochrany*“ a „*samostatná operační činnost na operačním a informačním středisku pro část území kraje*“.

S účinností od 1. 1. 2009 odpovídá čtvrté tarifní třídě - vrchní asistent „*zajišťování a koordinace basebních a záchranných prací při zásahu s uplatněním samostatného rozhodování a s odpovědností za celé určené úseky činnosti*“, „*výkon odborných činností speciálních služeb působících v jednotkách požární ochrany s přímou odpovědností velitelů jednotky požární ochrany*“ a „*samostatná operační činnost na operačním a informačním středisku pro část území kraje*“.

Nejvyšší správní soud porovnal popis služební činnosti stěžovatele s tím, jak jsou obecně v katalogu prací definovány jednotlivé tarifní třídy a shledal, že služební místo „hasič - strojní služba“ jednoznačně koresponduje s vymezením činností třetí tarifní třídy. Je totiž zřejmé, že stěžovatel neuplatňuje samostatné rozhodování ani nenesení odpovědnosti za celé úseky činnosti, což odlišuje třetí tarifní třídu od třídy čtvrté. Stěžovatel je podle popisu služební činnosti přímo podřízen veliteli čety a velitelům družstev, na rozkaz velitele čety (jakékoliv směny) je povinen dostavit se na pracoviště za účelem doplnění směny na výjezd a případné nedostatky při převzetí techniky je povinen hlásit hlavnímu strojníkovi. Z toho bezpochyby vyplývá, že jeho zařazení do třetí tarifní třídy je v souladu s citovanými ustanoveními nařízení vlády č. 104/2005 Sb.

Námítce stěžovatele, že vykonává rovněž činnost potápěče III. stupně a je vedoucím potápěčské skupiny, a proto by měl být zařazen do vyšší tarifní třídy, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Soud se naopak ztotožnil se závěry žalovaného, že činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny není vázána ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“.

ale k osobě stěžovatele, a tudíž nemůže mít vliv na jeho zařazení do tarifní třídy podle § 116 odst. 1 zákona o služebním poměru.

Jakkoliv se tedy může jednat o nejnáročnější činnost stěžovatelem vykonávanou, tato činnost není na služebním místě „hasič - strojní služba“ vyžadována, k tomuto služebnímu místu se neváže, a nemůže být proto zohledněna při určování tarifní třídy, do níž má být stěžovatel zařazen. Činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny je navíc činností nepravidelnou, nárazovou a její výkon ohodnocuje služební funkcionář jinými složkami platu (zvláštní příplatek, osobní příplatek) a případně též formou kázeňských a dalších odměn.

Na uvedené závěry nemá vliv ani ta skutečnost, že v katalogu činností v části 2. Ostatní činnosti je v bodu 2.4.11. Další činnosti v rámci 3. tarifní třídy - asistent zahrnuta činnost „*vykonávání odborných potápěčských činností pod vodou, například řezání ocelových konstrukcí, čištění a drobné stavební úpravy pod vodou*“ a v rámci 4. tarifní třídy - vrchní asistent je zařazena činnost „*vykonávání specializovaných potápěčských prací pod vodou, například vyhledávání a vyzdvihování potopených předmětů, svěřování a řezání ocelových konstrukcí, trhačí práce*“. Tyto činnosti totiž nejsou vázány ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“, na které byl stěžovatel ustanoven.

Stěžovatel dále namítal, že systemizace služebních míst je v rozporu se zákonem o služebním poměru, neboť v případě stěžovatele nedopadá na nejnáročnější činnosti, jejichž výkon se na daném služebním místě vyžaduje. Rovněž této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a znovu podotýká, že na služebním místě „hasič - strojní služba“ není výkon potápěčské činnosti vyžadován.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že systemizace služebních míst vychází z vyhlášky Ministerstva vnitra č. 247/2001 Sb., o organizaci a činnosti jednotek požární ochrany, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 5 odst. 1 této vyhlášky *v jednotce hasičského záchranného sboru kraje a v jednotce hasičského záchranného sboru podniku působí chemická služba, strojní služba, spojová služba, informační služba a technická služba*.

Nejvyšší správní soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že citovaná vyhláška nepočítá se samostatnou potápěčskou službou, což je pochopitelné dáno tím, že činnost potápěčů není pravidelná a její podíl na celkové činnosti hasičského záchranného sboru (stejně tak i její podíl na činnosti stěžovatele) je příliš nízký na to, aby umožňoval zřízení byt' jediného služebního místa „hasič - potápěč“.

Skutečnost, že stěžovatel není zařazen do tarifní třídy v návaznosti na jím vykonávanou činnost potápěče III. stupně a vedoucího potápěčské skupiny, přitom nezakládá rozpor zmíněné systemizace služebních míst se zákonem o služebním poměru, neboť tento zákon ani citovaná vyhláška neukládají zřízení služebních míst „hasič - potápěč“ a nebrání tomu, aby příslušník ustanovený na služební místo „hasič - strojní služba“ nad rámec své běžné služební činnosti vyžadované na daném služebním místě, od níž se odvíjí zařazení do příslušné tarifní třídy, vykonával činnost potápěče.

Nejvyšší správní soud dále zkoumal důvodnost námitek stěžovatele týkajících se příplatku za vedení. Podle § 118 odst. 1 zákona o služebním poměru *příplatek za vedení je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, na niž má nárok vedoucí příslušník*.

Vedoucí příslušník je nepřímo definován v § 5 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého *služební předpis stanoví zejména rozsah oprávnění příslušníků, kteří řídí výkon služby dalších příslušníků (dále jen „vedoucí příslušník“), dává podřízeným příslušníkům rozkazy k výkonu služby*.

Při posuzování toho, zda lze stěžovatele považovat za vedoucího příslušníka, či nikoliv, je třeba vycházet ze skutečnosti, že stěžovatel byl ustanoven na služební místo „hasič - strojní služba“, které podle popisu služební činnosti není místem vedoucího příslušníka. Stěžovatel při své základní činnosti, ve zmíněném popisu služební činnosti vymezené, neuplatňuje samostatné rozhodování ani nenesl odpovědnost za celé úseky činnosti, tedy logicky není a nemůže být vedoucím příslušníkem.

Pokud jde o činnost vedoucího potápěčské skupiny, Nejvyšší správní soud opět poukazuje na to, že v případě stěžovatele se jedná o dílčí činnost malého rozsahu, jež se neváže ke služebnímu místu „hasič - strojní služba“, na které byl stěžovatel ustanoven. Navíc podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže být stěžovatel považován za vedoucího příslušníka, neboť činnost vedoucího potápěčské skupiny vykonává pouze v omezeném rozsahu a zásahy potápěčské skupiny samostatně neřídí.

Namítal-li stěžovatel, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o přiznání zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem ztotožňuje. Podobně jako v případě zvláštního příplatku podle § 120 odst. 2 zákona chybí v odůvodnění napadeného rozhodnutí informace o tom, na základě jakých podkladů žalovaný rozhodl a jakými úvahami se při rozhodování řídil. V tomto směru pak rozhodnutí neposkytuje dostatečnou záruku vyloučení libovůle služebního funkcionáře při stanovení výše příplatku.

V případě zvláštního příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru shledal krajský soud žalobní námitku důvodnou. U zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona však nastala odlišná situace. Výše tohoto příplatku byla totiž změněna rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007, které stěžovatel nenapadl odvoláním. Za dané procesní situace tedy platí ohledně zvláštního příplatku podle § 120 odst. 3 zákona rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ze dne 1. 3. 2007 a případné zrušení rozhodnutí žalovaného na tom nemůže nic změnit. Shodná situace nastala též u osobního příplatku.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že ustanovení stěžovatele na služební místo a jeho zařazení do třetí tarifní třídy není v rozporu se zákonem o služebním poměru, stěžovatel není vedoucím příslušníkem a nenáleží mu příplatek za vedení. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o přiznání osobního příplatku a zvláštních příplatků podle § 120 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru, nicméně důvodem pro jeho zrušení může být toliko jeho nepřezkoumatelnost ve vztahu k příplatku podle § 120 odst. 2 zákona, neboť zbývající dva příplatky byly nově stanoveny rozhodnutím ze dne 1. 3. 2007, jež nebylo napadeno odvoláním a není předmětem soudního přezkumu.

Správnost jednotlivých závěrů krajského soudu nic nemění na tom, že Nejvyšší správní soud musel rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 4. 5. 2009, č. j. 52 Ca 19/2007 - 331, v rozsahu výroku I. a navazujícího výroku III. o nákladech řízení zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Na krajském soudu nyní bude, aby v souladu se shora uvedeným napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a zavázal žalovaného k tomu,

aby své rozhodnutí náležitě odůvodnil ve vztahu ke zvláštnímu příplatku podle § 120 odst. 2 zákona o služebním poměru tak, aby bylo zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakými úvahami se při své správním uvážení řídil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost z části zamítl a současně napadený rozsudek ve výroku I. a III. zrušil, musel soud současně rozhodnout o náhradě nákladů řízení.

O nákladech řízení o kasační stížnosti proti výroku II. napadeného rozsudku rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku II. napadeného rozsudku.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí ve věci rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti proti výroku I. a III. napadeného rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu